

18 Νοεμβρίου 2013

Η δόκιμη μοναχή

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Σε ένα γυναικείο μοναστήρι, πήγε ως δόκιμος Μοναχή μία νέα. Έδειξε τόσο καλή διαγωγή, που γρήγορα την έκαναν μοναχή. Από όλες τις άλλες καλόγριες ξεχώριζε. Διακρινόταν για την αδιάκριτον υπακοή της, τη νηστεία, την αγρυπνία, την προσευχή, την εξυπηρέτηση και ιδιαιτέρος στα δάκρυα - σπανίως εβλέπετο να μη κλαίη. Είχε κατακτήσει την αγάπη ιδίως της ηγουμένης, αλλά και όλων των μοναζουσών. Η ηγουμένη την είχε πάντοτε ως παράδειγμα και έλεγε στις νεώτερες: " Βλέπετε την χαριτωμένη αδελφή και οτι κάμνει, να κάμνετε και σεις". Δεν πέρασαν όμως πολλά χρόνια και από την πολύ άσκηση απέθανε., έφυγε από τούτον τον κόσμο η μοναχή αυτή. Εις τα μοναστήρια υπάρχει η ευλογημένη συνήθεια, όταν αποθάνη μέλος της αδελφότητας να του κάνουν σαρανταλείτουργο, δια την ανάπαυση της ψυχής, που έφυγε από τον κόσμο αυτό. Έτσι λοιπόν και στο μοναστήρι αυτό έγινε σαρανταλείτουργο.

Και όταν ετελείωνε, την τελευταία βραδυά, η ηγουμένη βλέπει σε όραμα τη μοναχή, η οποία της είπε:

- Μητέρα μου, όσα μνημόσυνα και αν μου κάμετε, εγώ κολάστηκα, έχασα τη ψυχή μου.

- Παιδί μου, λέει η ηγουμένη, εάν εσύ κολάστηκες, ποιός θα σωθή; Αλοίμονο στον ταλαίπωρο άνθρωπον!!!

Απαντά η μοναχή:

- Εγώ προτού έλθω εις την ευλογημένη συνοδεία σας, εξαπατήθηκα από ένα νέο, ο οποίος μου υποσχέθηκε, οτι θα με έπερνε, αλλά το φοβερό ήταν οτι με κατέστησε έγκυο. Μετά δε απ' αυτό το φρικτό, φέρθηκε άνανδρα και με εγκατέλειψε την δυστυχισμένη. Τότε εγώ πάνω στην απελπισία μου έκανα έκτρωση, φόνο, σκώτοσα και έρριξα το παιδί, που είχα μέσα μου. Γι' αυτά τα δύο ανόσια αμαρτήματα μου έκλαψα πικρά, μετανόησα, συχάθηκα τότε τον κόσμο και τα του κόσμου, γι' αυτό και αποφάσισα να γίνω μοναχή, να δώσω την καρδιά μου στον Χριστό και εκεί να θρηνώ τις αμαρτίες μου. Γι' αυτές τις αμαρτίες έκλαψα, γι' αυτές έκανα οτι έκανα, για τα οποία όλες σας με μακαρίζατε. Πλήν όμως δεν εξομολογήθηκα τα φρικτά αυτά αμαρτήματα σε ιερέα, απο ντροπή και γι' αυτό κολάσθηκα!

Ω! Θεέ μου! Τι φοβερόν! Βλέπεις αναγνώστα μου; Βλέπεις παιδί μου, ούτε τα δάκρυα, ούτε οι μετάνοιες, ούτε οι αγρυπνίες, μηδέ η βασίλισσα των αρετών της Μοναχικής πολιτείας, η υπακοή λέγω, ούτε τίποτε άλλο από όσα καλά έκαμε, δεν την έσωσε - εφ' όσον έλλειψε η καθαρά εξομολόγησης. Δεν αρκεί να μετανοήση κανείς για τις πράξεις του και να σωθή, αλλά απαραίτητων θα πρέπει και να εξομολογηθή τα αμαρτήματα για τα οποία μετανόησε.

Χιλιάδες, εκατομμύρια άνθρωποι με φοβερά ακατονόμαστα και παμπολλα αμαρτήματα, δια της μετάνοιας και καθαρής εξομολογήσεως σώθησαν και μάλιστα πολλοί απ' αυτούς, που απέδωσαν καρπούς μετανοίας άξιους, αγίασαν και τους αντιδόξασεν ο Θεός. Όπως τον άγιο Κυπριανό τον άλλοτε μάγο, τον Μωυσή τον Αιθίοπα τον άλλοτε αρχιληστή, την οσία Μαρία την Αιγυπτία, Πελαγία, Ευδοκία, Μαρίαν του Αβραμίου, που ήσαν πρώτα γυναίκες "κοινές" του υποκόσμου και τόσοι άλλοι που διαβάζουμε στο Συναξαριστή. Ενώ τόσοι, με πάμπολλα αμαρτήματα, ηγίασαν και εθαυματούργησαν διότι καθαρά εξομολογήθηκαν, η δυστυχισμένη εκείνη μοναχή, που αναφέρουμε προηγουμένως, για δύο αμαρτήματα εκολάσθη

Γι' αυτό μη ξεθαρρεύης λοιπόν αδελφέ μου και στηρίζης την ελπίδα σου στις ελεημοσύνες η σε οτι άλλο καλό και αν είναι αυτό και μη ελπίζης να σωθής, εάν δεν καθάρισης τη ψυχή σου πρωτίστως, στο Μέγα Μυστήριο της εξομολογήσεως, σε ιερέα Ορθοδόξου Εκκλησίας και να τα πεις όλα, χωρίς ν' αφήσης τον παραμικρό λεκέ, που θα σκιάζη την αθάνατη ψυχή σου. Τότε μόνο θα αισθανθής ανακούφιση και τότε μόνο θα δικαιωθής από τον Θεό, όταν τα εξομολογηθής όλα.

Μη διστάζης, εάν είναι πολλά και φοβερά - όσα περισσότερα και μεγαλύτερα είναι τόσο μεγαλύτερη χαρά θα δώσης στον Θεό και στους Αγγέλους.

Η Γραφή μας λέγει, οτι οι Άγγελοι πανυγηρίζουν στον ουρανό " για ένα αμαρτωλόν μετανοημένο"

Πηγή: <http://1myblog.pblogs.gr/2008/08/h-dokimh-monahh.html>